

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESA

LĒMUMS PAR LIETAS IEROSINĀŠANU

Rīgā

2017. gada 4. janvārī

Latvijas Republikas Satversmes tiesa šādā sastāvā: rīcības sēdes priekšsēdētājs Aldis Laviņš, tiesneši Kaspars Balodis, Gunārs Kusiņš, Uldis Ķīnis, Sanita Osipova un Ineta Ziemele,

rīcības sēdē izskatījusi Satversmes tiesā saņemto Ludmilas Rjzanovas (turpmāk – Pieteikuma iesniedzēja) pieteikumu par lietas ierosināšanu (pieteikums Nr. 263/2016),

konstatēja:

1. No pieteikuma izriet, ka Pieteikuma iesniedzēja lūdz Satversmes tiesu atzīt:

1.1. Valsts valodas likuma 18. panta pirmo daļu un 21. panta pirmo daļu (turpmāk arī – apstrīdētās normas) par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 91., 96. pantam, 100. panta pirmajam teikumam, 114. pantam, Vispārējās konvencijas par nacionālo minoritāšu aizsardzību (turpmāk – Minoritāšu konvencija) 9. panta pirmajai daļai, 10. panta pirmajai daļai un 11. panta otrajai un trešajai daļai, kā arī Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 8. pantam un 10. pantam un Starptautiskā pakta par pilsoniskajām

un politiskajām tiesībām (turpmāk – Pakts) 17. panta pirmajai daļai un 19. panta otrajai daļai kopsakarā ar 27. pantu;

1.2. Likuma „Par Vispārējo konvenciju par nacionālo minoritāšu aizsardzību” (turpmāk – Ratifikācijas likums) 4. pantu par neatbilstošu Vīnes konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām 19. panta „c” punktam.

2. Valsts valodas likuma 18. panta pirmā daļa paredz, ka Latvijas Republikā vietu nosaukumi veidojami un lietojami valsts valodā. Savukārt 21. panta pirmā daļa noteic, ka valsts un pašvaldību iestāžu, tiesu un tiesu sistēmai piederīgo iestāžu, valsts un pašvaldību uzņēmumu, kā arī uzņēmēj sabiedrību, kurās lielākā kapitāla daļa pieder valstij vai pašvaldībai, sabiedrības informēšanai paredzētā informācija sniedzama tikai valsts valodā, izņemot šā panta piektajā daļā noteiktos gadījumus. Šis noteikums attiecināms arī uz privātām iestādēm, organizācijām, uzņēmumiem (uzņēmēj sabiedrībām), kā arī pašnodarbinātajām personām, kuras, pamatojoties uz likumu vai citu normatīvo aktu, veic noteiktas publiskas funkcijas, ja informācijas sniegšana saistīta ar attiecīgo funkciju izpildi.

Ratifikācijas likuma 4. pants noteic: „Latvijas Republika paziņo, ka Konvencijas 11. panta trešo daļu tā uzskata par saistošu, ciktāl tā nav pretrunā ar Latvijas Republikas Satversmi un citiem Latvijas Republikā spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem, kas nosaka valsts valodas lietojumu.”

3. Atbilstoši Satversmes tiesas likuma 20. panta piektajai daļai, lemjot par to, vai uz saņemtā pieteikuma pamata ir ierosināma lieta, kolēģija izvērtē, vai:

- 1) lieta ir piekritīga Satversmes tiesai;
- 2) iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt pieteikumu;
- 3) pieteikums atbilst Satversmes tiesas likuma 18. – 19.³ panta prasībām;
- 4) pieteikums nav iesniegts par jau izspriestu prasījumu;
- 5) pieteikumā ietvertais juridiskais pamatojums vai faktisko apstākļu izklāsts pēc būtības ir mainījies salīdzinājumā ar iepriekš iesniegto pieteikumu, par kuru lēmusi kolēģija.

Turklāt saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 20. panta sesto daļu Satversmes tiesa var atteikties ierosināt lietu, ja konstitucionālajā sūdzībā sniegtais juridiskais pamatojums ir acīmredzami nepietiekams prasījuma apmierināšanai.

4. Satversmes tiesas kompetence ir noteikta Satversmes 85. pantā, kā arī Satversmes tiesas likuma 1. un 16. pantā. Satversmes tiesas likuma 16. pantā ir izsmēļoši uzskaitītas Satversmes tiesā izskatāmās lietas.

Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 16. panta 1. punktu lieta par likuma atbilstību Satversmei ir piekritīga Satversmes tiesai. Savukārt atbilstoši minētā likuma 16. panta 6. punktam Satversmes tiesa var izvērtēt Latvijas nacionālo tiesību normu atbilstību tiem Latvijas noslēgtajiem starptautiskajiem līgumiem, kuri nav pretrunā ar Satversmi.

Līdz ar to prasījumi ir piekritīgi Satversmes tiesai.

5. Atbilstoši Satversmes tiesas likuma 17. panta pirmās daļas 11. punktam persona pieteikumu Satversmes tiesā var iesniegt tikai Satversmē noteikto pamattiesību aizskāruma gadījumā. Līdz ar to Pieteikuma iesniedzēja ir tiesīga iesniegt pieteikumu, ievērojot konstitucionālajai sūdzībai Satversmes tiesas likuma 18. un 19.² pantā noteiktās prasības.

6. Satversmes tiesas likuma 18. panta otrā daļa noteic, ka vairāku aktu apstrīdēšana vienā pieteikumā pieļaujama vienīgi šajā likumā norādītajos gadījumos. Satversmes tiesas praksē ir atzīts, ka, ņemot vērā Satversmes tiesas procesa ekonomijas principu, atsevišķos gadījumos viena pieteikuma ietvaros var apstrīdēt arī vairāku normatīvo aktu normas, kas regulē savstarpēji cieši saistītus tiesību jautājumus (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2. kolēģijas 2008. gada 29. jūlija lēmumu par lietas ierosināšanu pēc pieteikuma Nr. 75/2008*).

No pieteikuma ir gūstams apstiprinājums tam, ka apstrīdētās normas un Ratifikācijas likuma 4. pants regulē savstarpēji cieši saistītus tiesību jautājumus

un to konstitucionalitātes izvērtēšana vienas lietas ietvaros varētu veicināt lietas vispusīgu un ātru izskatīšanu.

Līdz ar to pieteikums atbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta otrajā daļā noteiktajām prasībām.

7. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmo daļu konstitucionālo sūdzību Satversmes tiesai var iesniegt ikviena persona, kura uzskata, ka tai Satversmē noteiktās pamattiesības aizskar tiesību norma, kas neatbilst augstāka juridiska spēka tiesību normai. Savukārt atbilstoši Satversmes tiesas likuma 19.² panta sestās daļas 1. punktam personai arī jāpamato, ka ir aizskartas viņai Satversmēs noteiktās pamattiesības.

No pieteikuma izriet, ka Pieteikuma iesniedzēja uz viņai piederoša nekustamā īpašuma piestiprinājusi ēkas numura zīmi, kurā ielas nosaukums līdztekus valsts valodai ir atveidots arī svešvalodās – angļu un krievu valodā. 2015. gada 15. oktobrī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols par to, ka pie Pieteikuma iesniedzējai piederoša nekustamā īpašuma piestiprināta ēkas numura zīme, kas neatbilst Valsts valodas likuma prasībām. Pieteikuma iesniedzējai piemērots naudas sods 75 *euro* apmērā. No pieteikuma gūstams apstiprinājums tam, ka Valsts valodas likuma 21. panta pirmā daļa ir piemērota Pieteikuma iesniedzējai, attiecinot uz viņu arī Valsts valodas likuma 18. panta pirmo daļu. Pieteikuma iesniedzēja tādējādi uzskata, ka apstrīdētās normas aizskar viņai Satversmē noteiktās pamattiesības.

Līdz ar to pieteikums atbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmās un sestās daļas 1. punkta prasībām.

8. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 19.² panta otro daļu persona var iesniegt konstitucionālo sūdzību Satversmes tiesai vienīgi gadījumā, ja viņa ir izmantojusi visas iespējas aizstāvēt savas tiesības ar vispārējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, vai arī tādu nav.

No pieteikuma secināms, ka Pieteikuma iesniedzēja izmantojusi iespēju aizstāvēt savas tiesības ar vispārējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem. Proti,

Pieteikuma iesniedzēja apstrīdējusi un pārsūdzējusi lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā.

Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 19.² panta ceturtās daļas pirmo teikumu pieteikumu Satversmes tiesai var iesniegt sešu mēnešu laikā pēc pēdējās institūcijas nolēmuma spēkā stāšanās.

Konkrētajā gadījumā termiņš konstitucionālās sūdzības iesniegšanai ir skaitāms no 2016. gada 30. jūnija, kad tika pieņemts Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas spriedums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 120008816, ar kuru noraidīta Pieteikuma iesniedzējas apelācijas sūdzība. Pieteikums Satversmes tiesā saņemts 2016. gada 7. novembrī. Tādējādi minētais sešu mēnešu termiņš ir ievērots.

Līdz ar to pieteikums atbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta otrajā daļā un ceturtās daļas otrajā teikumā noteiktajām prasībām.

9. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktu pieteikumā jānorāda juridiskais pamatojums. Juridiskais pamatojums Satversmes tiesas likuma izpratnē nozīmē juridisko argumentāciju, kurā pamatota katras apstrīdētās normas neatbilstība katrai pieteikumā norādītajai augstāka juridiska spēka tiesību normai.

10. Pieteikuma iesniedzēja uzskata, ka apstrīdētās normas neatbilst Satversmes 91. un 96. pantam, 100. panta pirmajam teikumam un 114. pantam kopsakarā ar Pakta 27. pantu. No pieteikuma secināms, ka Pieteikuma iesniedzēja uzskata sevi par piederīgu krievu mazākumtautībai.

Latvija, ratificējot Minoritāšu konvenciju, ir pievienojusi mazākumtautības definīciju. Atbilstoši Ratifikācijas likuma 2. pantam Latvijas Republika ir paziņojusi, ka termins „nacionālās minoritātes”, kas nav definēts Konvencijā, Konvencijas izpratnē nozīmē Latvijas pilsoņus, kuri kultūras, reliģijas vai valodas ziņā atšķiras no latviešiem, paaudzēm ilgi tradicionāli dzīvojuši Latvijā un uzskata sevi par piederīgiem Latvijas valstij un sabiedrībai, vēlas saglabāt un attīstīt savu kultūru, reliģiju vai valodu. Personas, kas nav Latvijas vai citas valsts pilsoņi, bet pastāvīgi un legāli dzīvo Latvijas

Republikā, nepieder „nacionālajai minoritātei” Konvencijas izpratnē atbilstoši attiecīgajā Latvijas Republikas deklarācijā sniegtajai definīcijai, bet kas sevi identificē ar šai definīcijai atbilstošu „nacionālo minoritāti”, var izmantot Konvencijā paredzētās tiesības, ja vien likums nenosaka izņēmumus. Jāņem vērā tas, ka Satversmes 114. panta tvērumā ietilpst minētā „nacionālās minoritātes” definīcija. Šī definīcija paredz kritērijus, atbilstoši kuriem persona var tikt uzskatīta par piederīgu kādai Latvijas mazākumtautībai. ANO dokumentos, kas skar mazākumtautību jautājumus, ir norādīts, ka personai, lai tā būtu uzskatāma par piederīgu mazākumtautībai, ir jāpauž individuāla attieksme. Proti, personai ir jābūt saistītai ar personu grupas vēlmi saglabāt savas raksturīgās pazīmes un tai jāpauž griba saglabāt savu raksturīgo pazīmju īpašo raksturu ilgā laika posmā [sk. *UN Fact Sheet No. 18, (Rev.1). Minority rights*, <http://www.ohchr.org/Documents/Publications/FactSheet18rev.1en.pdf>, aplūkots 2017. gada 4. janvārī]. Šāds viedoklis ir izteikts arī tiesību zinātnē (sk., piemēram, G. Alfredssons. *Mazākumtiesības: starptautiskie standarti un uzraudzības procedūras // Cilvēktiesību žurnāls, 1998., Nr. 7/8, 14. lpp.*). Pieteikumā nav juridiski pamatots, kāpēc Pieteikuma iesniedzēja būtu uzskatāma par piederīgu kādai no Latvijas mazākumtautībām atbilstoši minētajai „nacionālās minoritātes” definīcijai un kā līdz ar to apstrīdētās normas ierobežo Pieteikuma iesniedzējas pamattiesības šajā aspektā. Proti, kā Pieteikuma iesniedzējas situācijā ir ierobežotas viņai Satversmes 114. pantā noteiktās tiesības kopsakarā ar Pakta 27. pantu.

Līdz ar to pieteikums šajā prasījuma daļā neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkta prasībām.

11. Pieteikuma iesniedzēja norāda, ka atruna, kas izdarīta ar Ratifikācijas likuma 4. pantu, ļauj piemērot nevis starptautisko tiesību normas, bet gan nacionālo tiesību normas. Tādējādi Ratifikācijas likums ierobežojot Pieteikuma iesniedzējas tiesības un šis jautājums vērtējams konstitucionālās sūdzības ietvaros (*pieteikuma 3.4. punkts*). Pieteikuma iesniedzēja pauž viedokli, ka Ratifikācijas likuma 4. pants neatbilst Vīnes konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām 19. panta „c” punktam. Pēc pieteikuma

iesniedzējas domām, Satversmes tiesai būtu jāvērtē tas, vai atruna, kas izdarīta ar Ratifikācijas likuma 4. pantu, ir pieļaujama un savienojama ar Vīnes konvencijas par starptautisko līgumu objektu un mērķi (*pieteikuma 6.5. punkts*).

Pieteikumā ir izklāstīti apsvērumi par to, kāpēc Ratifikācijas likuma 4. pants nav savienojams ar Vīnes konvencijas par starptautisko līgumu objektu un mērķi, tomēr Pieteikuma iesniedzēja nav sniegusi juridiskus argumentus par to, kādā veidā tas aizskar tieši viņai Satversmē noteiktās pamattiesības un kā Ratifikācijas likuma 4. pants ierobežo Satversmē noteiktās pamattiesības.

Līdz ar to pieteikums šajā prasījuma daļā neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkta prasībām.

12. Pieteikumā norādīts, ka apstrīdētās normas neatbilst Satversmes 91. pantam.

Satversmes tiesa, interpretējot Satversmes 91. pantu, atzinusi, ka tajā ir ietverti divi savstarpēji cieši saistīti, bet tomēr dažādi principi: vienlīdzības princips – pirmajā teikumā, un diskriminācijas aizlieguma princips – otrajā teikumā (*sk. piemēram, Satversmes tiesas 2005. gada 14. septembra sprieduma lietā Nr. 2005-02-0106 9. punktu*).

12.1. Vienlīdzības princips liedz valsts institūcijām izdot tādas normas, kas bez saprātīga pamata pieļauj atšķirīgu attieksmi pret personām, kuras atrodas vienādos un pēc noteiktiem kritērijiem salīdzināmos apstākļos. Vienlīdzības princips pieļauj un pat prasa atšķirīgu attieksmi pret personām, kas atrodas atšķirīgos apstākļos, kā arī pieļauj atšķirīgu attieksmi pret personām, kas atrodas vienādos apstākļos, ja tam ir objektīvs un saprātīgs pamats (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2001. gada 3. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2000-07-0409 secinājumu daļas 1. punktu un 2005. gada 11. novembra sprieduma lietā Nr. 2005-08-01 5. punktu*).

Izvērtējot kādas normas atbilstību Satversmes 91. panta pirmajam teikumam, nepieciešams noskaidrot, pirmkārt, vai un kuras personas (personu grupas) atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos; otrkārt, vai apstrīdētā norma paredz atšķirīgu attieksmi; treškārt, vai atšķirīgajai attieksmei ir

objektīvs un saprātīgs pamats, proti, vai tai ir leģitīms mērķis un vai ir ievērots samērīguma princips (*sk. Satversmes tiesas 2011. gada 10. jūnija sprieduma lietā Nr. 2010-69-01 10. punktu*). Turklāt Satversmes tiesa ir uzsvērusi, ka, iesniedzot konstitucionālo sūdzību par tiesību normas iespējamo neatbilstību Satversmes 91. panta pirmajā teikumā ietvertajam vienlīdzības principam, nepieciešams pamatot, ka atšķirīgā attieksme izriet tieši no tiesību normas, nevis no tās piemērošanas (*sk. Satversmes tiesas 2011. gada 30. marta sprieduma lietā Nr. 2010-60-01 16. punktu*).

Pieteikumā norādīts, ka Pieteikuma iesniedzēja atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos ar latgaliešiem, kuri, pēc viņas domām, arī esot mazākumtautība. Tomēr attieksme pret divām grupām, kuras atrodas vienādos apstākļos, esot atšķirīga, jo latgaliešiem esot tiesības lietot savu valodu *de facto*. Lai gan pieteikumā ir identificētas divas personu grupas, tomēr nav sniegts juridiskais pamatojums tam, ka abas šīs grupas atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos. Turklāt pieteikumā nav sniegts pamatojums samērīguma principa pārkāpumam.

Satversmes tiesas praksē ir atzīts, ka, izvērtējot kādas normas atbilstību Satversmes 91. panta pirmajam teikumam, šo normu nevar vērtēt atrauti no Satversmes 4. panta, kas latviešu valodai Latvijā piešķir konstitucionālu statusu, jo Satversme ir vienots veselums un tajā ietvertās normas interpretējamas sistēmiski (*sk. Satversmes tiesas 2005. gada 14. septembra sprieduma lietā Nr. 2005-02-0106 9. punktu*). Pieteikumā nav juridiski pamatots apgalvojums, ka, ņemot vērā Satversmes 4. pantā nostiprināto latviešu valodas kā vienīgās valsts valodas statusu, personām tiesības atveidot ēkas numura zīmes svešvalodā izrietētu no Satversmes 91. panta.

Līdz ar to pieteikums šajā prasījuma daļā neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkta prasībām.

12.2. Satversmes 91. panta otrais teikums ir vērsts uz cilvēka tiesību īstenošanu, nepieļaujot diskrimināciju. Diskriminācijas aizlieguma principa būtība ir šāda: novērst iespēju, ka demokrātiskā un tiesiskā valstī, pamatojoties uz kādu nepieļaujamu kritēriju, tiktu ierobežotas personas pamattiesības

(sk. Satversmes tiesas 2005. gada 14. septembra sprieduma lietā Nr. 2005-02-0106 9. punktu).

Pieteikumā nav pamatots tas, kā apstrīdētās normas, pamatojoties uz kādu nepieļaujamu kritēriju, būtu ierobežojušas Pieteikuma iesniedzējas pamattiesības.

Līdz ar to pieteikums šajā prasījuma daļā neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkta prasībām.

13. Pieteikuma iesniedzēja uzskata, ka tiesības novietot uz viņai piederošā nekustamā īpašuma ēkas numura zīmi, kurā ielas nosaukums ir attēlots ne tikai valsts valodā, bet arī divās svešvalodās – angļu un krievu –, ietilpst Satversmes 100. panta pirmā teikuma tvērumā. Apstrīdētās normas ierobežojot šajā Satversmes pantā viņai garantētās tiesības.

Lai izvērtētu, vai Satversmes 100. panta noteikto tiesību ierobežojums atbilst Satversmei, Satversmes tiesa noskaidro: vai attiecīgais pamattiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu, vai šim ierobežojumam ir leģitīms mērķis un vai ierobežojums ir samērīgs ar tā leģitīmo mērķi (sk., piemēram, Satversmes tiesas 2003. gada 5. jūnija sprieduma lietā Nr. 2003-02-0106 secinājumu daļas 1. punktu). Līdz ar to Pieteikuma iesniedzējai ir pienākums sniegt juridiskus argumentus, vai apstrīdētajās normās ietvertais pamattiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu, vai ierobežojumam ir leģitīms mērķis un vai tas ir samērīgs. Pamatojot pamattiesību ierobežojuma neatbilstību samērīguma principam, pieteikumā nepieciešams norādīt, vai likumdevēja izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīmā mērķa sasniegšanai jeb vai ar izraudzīto līdzekli var sasniegt leģitīmo mērķi, vai šāda rīcība ir nepieciešama jeb vai leģitīmo mērķi nevar sasniegt ar indivīda tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, vai ierobežojums ir atbilstošs jeb vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par indivīda tiesībām nodarīto kaitējumu (sk., piemēram, Satversmes tiesas 2012. gada 20. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2011-16-01 9. punktu).

Pieteikumā ir ietverti Pieteikuma iesniedzējas apsvērumi par apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību Satversmes 100. panta pirmajam teikumam saistībā ar uzskatu par viņas piederību krievu mazākumtautībai. Tomēr

pieteikums nesatur juridisko pamatojumu par viņas piederību mazākumtautībai (*sk. šā lēmuma 10. punktu*). Pieteikumā nav arī pamatots, ka Satversmes 100. panta pirmais teikums noteic viņai tiesības sniegt informāciju svešvalodās. Proti, pieteikumā nav sniegts juridiskais pamatojums tam, kāpēc valsts un pašvaldību sabiedrības informēšanai paredzētā informācija – ēku numura zīmes – ietilptu Satversmes 100. pantā noteikto pamattiesību uz vārda brīvību tvērumā. Pieteikumā nav vērtēta arī Satversmes 100. panta pirmā teikuma un Satversmes 4. panta savstarpējā saikne (*sk. šā lēmuma 12.1. punktu*).

Līdz ar to pieteikums šajā prasījuma daļā neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

14. Pieteikuma iesniedzēja uzskata, ka apstrīdētās normas neatbilst Konvencijas 8. pantam un 10. pantam un Pakta 17. panta pirmajai daļai un 19. panta otrajai daļai kopsakarā ar 27. pantu.

Ja tiek lūgts izvērtēt apstrīdētās normas atbilstību Konvencijas un Pakta normai, pieteikumā jāpamato tas, vai Konvencijas un Pakta norma paredz plašāku Pieteikuma iesniedzējas tiesību aizsardzības apjomu nekā Satversme, un tādēļ apstrīdētās normas atbilstība Konvencijas un Pakta normai būtu vērtējama atsevišķi. Šāds pamatojums pieteikumā nav sniegts.

Līdz ar to pieteikums šajā prasījuma daļā neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

15. Pieteikumā ir izklāstīti lietas faktiskie apstākļi un sniegts juridiskais pamatojums par apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību Satversmes 96. pantam. Pieteikumam ir pievienoti dokumenti, kas nepieciešami lietas apstākļu noskaidrošanai. Pieteikums šajā prasījuma daļā atbilst arī pārējām Satversmes tiesas likuma 18. un 19.² pantā noteiktajām prasībām.

Ņemot vērā konstatēto un pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 20. pantu, Satversmes tiesa

nolēma:

1. Ierosināt Satversmes tiesā lietu „Par Valsts valodas likuma 18. panta pirmās daļas un 21. panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 96. pantam” pēc Ludmilas Rjazanovas pieteikuma (pieteikums Nr. 263/2016).

2. Atteikties ierosināt lietu par Valsts valodas likuma 18. panta pirmās daļas un 21. panta pirmās daļas atbilstību Satversmes 91. pantam, 100. panta pirmajam teikumam, 114. pantam un Vispārējās konvencijas par nacionālo minoritāšu aizsardzību 9. panta pirmajai daļai, 10. panta pirmajai daļai un 11. panta otrajai un trešajai daļai, kā arī Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. pantam un 10. pantam un Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 17. panta pirmajai daļai un 19. panta otrajai daļai kopsakarā ar 27. pantu.

3. Atteikties ierosināt lietu par likuma „Par Vispārējo konvenciju par nacionālo minoritāšu aizsardzību” 4. panta atbilstību Vīnes konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām 19. panta „c” punktam.

4. Uzaicināt institūciju, kas izdevusi apstrīdēto aktu, – Saeimu – **līdz 2017. gada 6. martam** iesniegt Satversmes tiesai atbildes rakstu ar lietas faktisko apstākļu izklāstu un juridisko pamatojumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Rīcības sēdes priekšsēdētājs

A. Laviņš